

Kondor Katalin: Anarchia, káosz, vagy amit nem akartunk

2022 december 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Repednek a vezetékek!

Mi, magyarok legalábbis a többség egyiket sem akarja. Sem anarchiát, sem káoszt. Csakhogy az elmúlt években rá kellett jönnünk, hogy kitervelt hadjárat folyik Európa ellen, és ebben minket, magyarokat egyfajta puffernek tekintenek. A hadjáratot vezet?k, amikor éppen úgy gondolják, s meglehet?sen gyakran gondolják úgy, ütnek rajtunk egyet. Vagy kett?t. S?t, többet! S bizony, az ütések alatt talán edzettebbé váltunk, de inkább azt mondanám, hogy gyanakvóbbá. Ez a minap némiképp be is bizonyosodott, amikor egy nagyobb társaságban szinte mindenki úgy vélte, aligha lehet véletlen, hogy újabb hibára leltek a Mol százhalombattai finomítójában, azaz egy újabb cs? repedt meg, ami ugyebár azt jelenti, hogy kevesebb lesz a f?t?- és üzemanyag, meg nehezebb lesz az életünk. Hiába, a csövek is tudnak id?zíteni. A káoszt és a pánikot az unió egyik bölcse, maga Ursula von der Leyen, az Európai Bizottság elnöke is próbálta fokozni, amikor a minap spontán megnyilatkozásában mintegy százezerre tette a háborúban elesett ukrán katonák számát. Az adatról persze nyomban kiderült, hogy légb?l kapott, legalábbis az ukránok szerint. Persze jöttek a magyarázkodások, ködösítések, ezek mindegyike azt mutatta, hogy az ?rület szabadsága fokozódik. Mindent bele lehet kiabálni az éterbe, hadd növekedjen a káosz, a z?rzavar – a fejekben is meg a különböző? frontokon. S persze nemcsak a proxyháborúról szóló híreket illet?en, hanem az életünk minden területén is.

Nem a mi háborúnk ez, mondtuk, hittük a kezdetben, ám az id? el?rehaladtával nyilvánvalóvá vált, hogy bizony mindenkié. A mienk is. Olyan háború, amely fokozza a már régen meglév? káoszt a világban. Persze nem véletlenül. A káosz fokozása annak az érdeke, aki a zavarosban akar halászni. S a minden áron hatalomra tör?, úgynevezett háttérhatalom ezt teszi. Zavart kelt, hogy halászzhasson. S az életünk valóban megzavarodott. Ezt mindennap érzélve, az ember megpróbálja összeszedni a közelmúltbéli emlékeit, tapasztalatait, és ezzel végérvényesen rájöhet arra, hogy nem sz?nik a háború Európa ellen. Az ellen az Európa ellen, amelyet nem oly régen még a normális világ közepének tekintettünk. Lassan pontosan húsz éve lesz, hogy beléptünk ebbe a közösségnek, együttm?köd? szövetségnek nem nevezhet? unióba, és itt, ebben a csodaföldnek mondható Kárpát-medencében hamar azt kellett tapasztalnunk, hogy a nyilatkat valahogy s?r?bben lövöldözik ránk, magyarokra a központból, mint bármely más tagállamra. Folyton célkeresztben vagyunk, úgy látszik, kell egy puffer, amin az ütések ki lehet próbálni. Mindenesetre vitathatatlan, hogy nincs az unióban még egy olyan ország, amelyre annyit „l?nének”, mint ránk, s amelyet?l annyira féltének a demokráciát. (Ami nézetem szerint náluk már megsz?nt.) S hogy ez miért van így, azt azért nem olyan nehéz kitalálni. Egyik oka mindenesetre az, hogy mi itt, ebben a kicsi s túl jó helyen fekv? országban megpróbáljuk védeni a normalitást, a morált, küzdeni próbálunk a nihilizmus ellen, megkíséreljük ?rizni hagyományainkat, keresztény örökségünket. Nincs könny? dolgunk, már csak azért sem, mert ezzel az igyekezettel aztán jó néhányszor már kihúztuk a gyufát, magyarán felbosszantottuk a magasságos uniót. Kicsiny gy?jteményemb?l veszem a példát, miért is haragszanak ránk. Nos, hangot adtunk nemtetszésünknek, amikor tárt karokkal kellett volna keblünkre ölelnünk a migránsokat. Nem bagatellizáltunk el olyan történeteket már húsz évvel ezel?tt sem, mint amelyeket a m?velt Nyugat mindig megpróbált jelentéktelennek tekinteni, például amikor Londonban Allahot éltet? csoportok az utcán lemészároltak egy brit katonát. Kend?zés nélkül „bevallottuk”, hogy felháborítónak tekintjük a Svédországban egyre gyakoribb, migránsok által elkövetett autóégetéseket, a Párizsban él? tanár lefejezését, éppúgy, mint a lassan mindennaposá váló, n?k és kislányok ellen elkövetett nemi er?szakot. Nem titkoltuk azt sem, hogy nekünk nem tetszik a genderelmélet, nálunk még az anya n?, az apa meg férfi. Az i-re a pontot meg azzal tettük fel, hogy elmondtuk, nem akarunk úgynevezett kevert társadalomban élni. Ez a mi hazánk!

No, az anarchia és a káosz hívei ett?l nagyon megsért?dtek. ?k, akik rendkívüli módon szeretik a másságot, a mi másságunkat nem akarják elismerni. Ez ám az igazi demokrácia! Meg az, amikor évekkel ezel?tt egy angol kisvárosban úgy határoztak, hogy Anglia úgynevezett Szent György-zászlaját szám?zik a közéletb?l, mert az sértheti a muzulmánok érzékenységét. Spanyolországban meg az egyik tartomány elöljárója betiltotta a karácsony és a húsvét szavak használatát az iskolákban, mert az sérti a nem keresztények érzékenységét. A káoszkeltés céljából kitalált, elrendelt intézkedéseket, az elt?rt, elbagatellizált törvénytelenégeket, a politikai korrektség szellemében hozott, hagymázás rendelkezéseket vég nélkül sorolhatnánk, éppúgy, mint a káoszkelt?k cselekedeteit. Jut bel?lük minden napra b?ven. Csak éppen nem lehet józanul és nyíltan beszélni ezekr?l a jelenségekr?l, mert mára oda jutottunk, hogy megpróbálnak szájjárat rakni mindenkire, aki a józan ész nevében szót emel.

A görög mitológiában az áll a káoszról, hogy az a világ keletkezését megelőz?, sötét ködökkel gomolygó világ?r. Nos, aligha vagyok egyedül azzal a gondolattal, hogy ez a mai világkáosz sokkal inkább a normális világ elmúlását jelenti, semmint a kezdetét. A napi események legalább is ezt mutatják. Persze, valaminek a vége egyben

valaminek a kezdetét is jelenti. Repednek a vezetékek! Ez lehet annak is a jele, hogy új vezetékekre van szükség. Reménykedjünk!

Kondor Katalin

A szerző újságíró

www.magyarhirlap.hu

Ajánló